

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 5. Vtrum summus Pontifex possit Religiosis dare potestatem & iurisdictione[m] audiendi confessiones quorumuis seculariu[m], sine licentia Ordinariorum vel Parochoru[m], sic vt pœnitentes non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

derogare : alioquin id debuisset explicare, sicuti alibi facere confuevit. Adde, eum qui ex decreto Canonis potest confiteri alteri, verè habere licentiam à proprio Sacerdote, scilicet à Papa : vnde nullo modo facit contra statutum Concilij Lateranensis.

32 Non licet ob alios defectus nisi cum venia Proprij, Dico Secundò: Probabilius est, ob ceteros defectus, proprii sacerdotis, v. g. quia est reuelator confessionis, sollicitator pudicitiae, excommunicatus, suspensus, non licere confiteri alieno non habenti iurisdictionem, nisi venia prius à proprio impetrata. Colligitur ex Canone, Placuit, qui generatim prohibet confiteri alieno; solumque casum ignorantiae excipit. Vnde tota ratio, cur non liceat, est; quia ius id non concedit, nisi ob ignorantiam, ne fortassis subditis detur occasio causas confingendi cur Proprio nolint confiteri.

Dices: Quid ergo tunc faciet poenitens, si Proprius ei neget hanc veniam; neque adsint priuilegiati; tempusque Communionis urgeat?

Respondeo: In hoc casu poterit sine confessione communicare contritus; quia censetur deesse copia Confessoris: vt docent Doctores citati, & colligitur ex supra dictis de Communione.

33 Probabile tamen est, in his etiam casibus licere, si veniam negauerit. Aduerte tamen Primò: Non esse improbabile, in his casibus poenitentem posse alieno confiteri, petita tamen prius à Proprio venia, etsi non impetrata. Docet expressè Medina supra quaest. 33. Siluester citans Hostiensem, Paludanù & Archidiaconum. Adrianus item Gabriel & Richardus dist. 17. Probant hi Auctores; Tum quia in his casibus non est minor causa, quam quando Proprius est ignorans: ergo sicuti Canon concedit ob ignorantiam, ita implicite censetur concedere in omni casu, vbi est par, vel maior ratio. Tum quia, vbi quis tenetur consentire, sufficit petita licentia, etsi non impetrata; argumento Capitis, Licet, de Regularibus & transeuntibus ad Religionem.

Aduerte Secundò: Secundùm Statuta Diœcesis Leodiensis Cap. De Penitentia & Confessione, si filia confessionis cum suo Confessario peccauit, non posse eam sub pena excommunicationis illi confiteri, nec illum eam audire; sed teneri petere licentiam alicuius alium: quam si ille nolit dare, potest alteri confiteri; vt docet Adrianus loco citato. Nam Synodus in hoc casu dat tacitam licentiam, hoc ipso, quo vetat confessionem fieri illi Sacerdoti. Eademque est ratio de socijs, fautoribus, & mediatoribus illius peccati.

DVBIVM. IV.

Quinam possint dare potestatem alteri confitendi?

35 Proprij, Vicarij absolutè, Merè delegati, Respondeo: Omnes Proprij, siue omnes habentes iurisdictionem ordinariam in poenitentem, quamuis nondum habeant ordinem Sacerdotalem. Item omnes horum Vicarij, etiam si temporales sint: quidquid dicat Siluester Verbo Excommunicatio 7. casu 14. dub. 11. Hoc tamen intellige, modò Proprij commiserint illis absolutam potestatem in Sacramentis administrandis, id est, modò sint Vicarij absolutè. Merè autem delegatus non potest committere hanc facultatem, seu subdelegare, nisi cum expressa licentia eius à quo est delegatus. Vide plura apud Nauarrum in Can. Placuit. num. 69.

DVBIVM V.

Utrum Summus Pontifex possit Religiosis dare potestatem & iurisdictionem audiendi confessiones quorumuis secularium sine licentia Ordinariorum vel Parochorum, sic ut poenitentes non teneantur eadem peccata Parocho confiteri?

36 Id negare, est erroneum. Respondeo: Erroneum est dicere Pontificem summum non posse Religiosis dare potestatem & iurisdictionem audiendi confessiones quorumuis secularium sine licentia Ordinariorum vel Parochorum: aut eos, qui confessi sunt eiusmodi Religiosis, teneri rursus eadem confiteri suis Parochis.

Probatur Primò: Ex Concilio Oecumenico Florentino, vbi sic dicitur: Desinimus Romanum Pontificem in vniuersum orbem tenere primum, & esse verum Christi vicarium, totiusque Ecclesie caput, & omnium Christianorum Patrem, Doctorem; & ipsi in Beato Petro ascendenti, regendi, & gubernandi vniuersalem Ecclesiam, à Domino nostro IESU CHRISTO plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur. Vnde sic argumentor: Romanus Pontifex est caput totius Ecclesie, & omnium Christianorum pater & doctor, & habet plenam potestatem regendi vniuersalem Ecclesiam: ergo potest vbiq; locorum confessiones audire, ac proinde alijs, quos idoneos iudicauerit, eandem potestatem committere, cum enim non possit omnes per se immediatè pascere, necesse est vt possit alijs suas vices committere. Confirmatur, quia Episcopus absque licentia sui Parochi potest dare potestatem audiendi confessiones in parochia: ergo multò magis Pontifex absq; consensu Episcopi: quia Pontifex plenam habet potestatem regendi Ecclesiam, idque à Christo immediatè; Episcopi autem habent limitatam, & quidem dependentem à Pontifice, vt docet Dominicus Soto in 4. dist. 20. q. 1. a. 2. Caietanus de Auctoritate Pontificia & Concilij cap. 3. Gabriel in Canonem lect. 3. & alij plerique. Et quamuis haberent independenter à Papa, tamen fide tenendum est Papam habere tantam vel maiorem in subditos Episcopi, quam ipse Episcopus: ergo sicut Episcopus potest dare potestatem audiendi confessiones sine licentia Parochi, ita Papa sine licentia Episcopi. Quod etiam verum esset, quamuis solum parem haberet potestatem: nam si essent duo qui parem haberent potestatem in subditum, posset vterq; absque licentia alterius audire ipsius confessionem, ac proinde id committere alicui tertio.

37 Decreta vriorum Pontificum, Probatur Secundò: Ex decretis Pontificum. Pontifices enim qui hæc priuilegia Religiosis concesserunt, sunt plurimi & doctissimi; vt ostendit Dominicus Soto in 4. dist. 18. q. 4. art. 3. idque à tempore Alexandri IV. circa annum Domini 1218. Solum adferam verba duorum vel trium qui hanc veritatem expressè definirunt. Ioannes XXII. circa annum 1316. in Extrauag. qua incipit, Vas electionis, re diligenter excussa à viris doctis, & adhibito Cardinalium concilio, condemnat hunc articulum Ioannis à Poliaco Doctoris Parisiensis, tanquam fallum & erroneum: scilicet edito Concilij Generalis Lateranensis, Omnis priusque sexu,

sexus, nec Romanus Pontifex, imò nec ipse Deus potest facere, quòd Parochiani non teneantur omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti confiteri. Similiter & ille: Confessi Fratribus habentibus licentiam generalem audiendi confessiones, tenentur eadem peccata qua confessi fuerunt, iterum confiteri proprio sacerdoti. Item definitur esse Doctrina vera & Catholica: Quòd illi, qui predictis Fratribus confitentur, non magis teneantur eadem peccata confiteri iterum, quam si ea alias confessi fuissent eorum proprio sacerdoti, iuxta Concilium Generale. Idem definitum erat aliquot annis antè à Benedito XI. anno 1304. in Extrauag. quæ incipit, Inter cunctas: ubi inquit, Electi ab istis Fratribus (id est, expositi à Superioribus) ad audiendas confessiones & penitentias iniungendas, libere, auctoritate Apostolica, absque licentia diocesanorum, & aliorum Prelatorum inferiorum, exemptorum & non exemptorum, quibus subsunt qui ad confitendum accedunt, audiant eos peccata sua confiteri volentes, absoluant, ipsæque penitentias salutes iniungant, &c. Idè statuitur à Clemente VI. in Concilio Viennensi, Clementina Dudum, de Sepulturis. Omitto Bonifacium VIII. Urbanum IV. Clementem IV. & alios plurimos, qui idem statuerunt. Omitto denique Paulum III. Gregorium XIIII. & Gregorium XV. qui Societati nostræ idem priuilegiū concesserunt.

Benedictus 11.

Clemens 5.

Urbanus 4.

Clemens 4.

Paulus 3.

Gregor. 13.

Gregor. 14.

38 Probatu Tertio: Quia eadem est sententia cõmunis DD. & Canonistarum, exceptis paucissimis, qui ab omnibus iam pridem sunt explosi, vt ostendit Dominicus Soto lib. 4. dist. 18. q. 4. a. 3. Eadem egregiè tuetur D. Thomas in Opusculo contra impugnantes Religionem cap. 4.

39 Sed Obijciunt Capitulum, Omnis vtriusque sexus, vbi Concilium magnum Lateranense statuit, vt omnis vtriusque sexus omnia sua peccata confiteatur fideliter, saltem semel in anno proprio Sacerdoti, vel alieno, prius tamen à proprio Sacerdote impetratã veniã.

Responsio ad Capitulum. Omnis vtriusque sexus.

Ad hoc multis modis responderi potest. Primo, Pastores & Ordinarios nõ murmurare, quòd subditi ad eos non veniant in Paschate: sed quòd singulis hebdomadis, vel mensibus non veniunt: quod tamen Concilium non iubet, sed tantum iubet vt semel in anno suo proprio confiteantur.

Respondeo Secundo: Eos qui confitentur Religiosis etiam in Paschate, nec aduent suos Parochos, non facere contra hoc decretum: quia ex facultate concessã à proprio, confitentur illis. Proprius enim Sacerdos in hoc decreto non tantum est Parochus, sed etiã Episcopus, & maximè Papa: nempe omnis is, qui ordinariam in subditos potestatem habet, vt exponit D. Thomas capite illo 4. Domin. Soto supra, & ceteri omnes DD. Non enim intendebat Concilium Episcopis & Pontifici adimere potestatem audiendi confessiones, aut concedendi veniam subditis Parochorum confitendi alteri: hoc enim est absurdissimum, cum Episcopi & Pontifex maiorem iurisdictione habeant in subditos Parochorum, quam ipsi Parochi: præsertim cù Episcopi vnã cù Pontifice hoc decretum fecerint. Vnde per illud Proprium, non intendit Concilium excludere Episcopum vel Pontificem, sed solum alienum, id est, non habentem ordinariam potestatem. Itaque cum Papa, qui est Ordinarius omnium pastor tribuat Religiosis potestatem, qui eis confitentur, confitentur ex licentia Proprii.

Respondeo Tertio: Etiam si per proprium Sacerdotem intelligeretur Parochus, tamen is qui confiteretur Religioso, non faceret contra decretum: quia tunc intelligendum esset decretum, hoc modo, Vt non confiteatur quis alteri sine licentia Proprii, vel habentis omnem auctoritatem, quã habet Proprius, vt rectè declarat S. Antonius 3. part. tit. 17. c. 9. Atqui Episcopus & Papa habent omnem auctoritatem, quam Proprius: ergo. Et Confirmatur: quia tunc posset subditus confiteri Episcopo vel Papæ, nec faceret contra intentionem Concilij: ergo etiam ei, cui Episcopus vel Papa suas committeret vices. Quando igitur seculares confitentur in Paschate Religiosis habentibus priuilegium, omnino faciunt iuxta intentionem Concilij. Plura alia argumenta minuta videri possunt apud Diuũ Thomam Opusculo de Cap. citato.

D. V. B. I. V. M. V. I. Vtrum expediat Ecclesie, & saluti animarum, vt Pontifex concedat Religiosis hanc potestatem & iurisdictionem audiendi confessiones quorumuis secularium, sine licentia Ordinariorum vel Parochorum?

Respondeo: Omnino expedit Ecclesie & saluti fidelium, vt Papa hanc potestatem Religiosis concedat: & vt ipsi Religiosi eã prudenter vtantur. Et contrarium dicere, est temerarium & periculosum, ne dicam erroneum.

Probatu Primo: Quia quod tot Pontifices facti, adhibito consilio suorum fratrum Cardinalium & Episcoporum, & aliorum virorum doctõrum, iudicarunt esse faciendum ad Ecclesie utilitatem, dicere esse inutile, vel etiam noxium, & maioris boni impeditiuum, summa temeritatis est & arrogantię: præsertim cum in ijs quæ ad gubernationem Ecclesie vniuersalis pertinet, Papa habeat singularem Spiritus sancti assistentiam. Item dicere, Non rectè fieri, quod Ecclesia vniuersalis seruat, insolentissima insania est, inquit D. Augustinus epist. 118. Atqui per vniuersalem Ecclesiam seruatur vt Religiosi audiant confessiones absque licentia Parochorum, idque approbante toto populo Christiano.

Probatu Secundo: Quia in Extrauag. Vas electionis, dicitur quòd assertio articulorũ Ioannis à Poliacò redundare poterat in perniciem multarũ animarum: quia videlicet per eam fuisset impeditum remediũ, quod toti Ecclesie per hanc facultatem Religiosis concessam, preparatum est.

Probatu Tertio: Si non expedit Ecclesie hanc potestatem Religiosis concedi, ergo Papa non potest eã concedere. Nam Papa non habet potestatem concedendi id, quòd nunquam Ecclesie potest esse expediens. Ergo si Religiosos habere hanc potestatem nunquam est Ecclesie expediens, (semper enim erunt eadem Parochorum querelæ) certè Pontifex non habet potestatem huius facultatis cõcedendæ: quod superiore dubio tanquam error refutatũ est.

Probatu Quarto: Quantum Ecclesie expedierit hanc facultatem dari Religiosis, patet ex fructu. Ante excitatum Ordinem S. Dominici & S. Francisci, fideles valde erant languidi in charitate & fide, & moribus valde erant deprauati: sed illo

40

40

Ab auo. ritate Pontificum.

41

Ab viliis.